

23 Δεκεμβρίου 2015

Μια επίσκεψη γεμάτη χαρά και αγάπη σε έναν χώρο γεμάτο δάκρυα και πόνο.



Της Αγγελικής Δασούλα

Λίγες μέρες πριν τη Γέννηση του Χριστού, κάθε χρόνο όλο και περισσότεροι άνθρωποι, γυρίζουν την πλάτη τους στο «χαρούμενο» πνεύμα των Χριστουγέννων και πάνε να μοιραστούν τον πόνο, την χαρά και την λύπη με ψυχές που βρίσκονται σε ένα ίδρυμα αποκατάστασης αναπήρων στους Αγίους Αναργύρους.

Μια μεγάλη παρέα με παιδιά κατηχητικών, εφήβους, ενήλικες μικρότερους και μεγαλύτερους από το μοναστήρι της Παναγίας Χρυσοπηγής.

Η επίσκεψη ξεκινά νωρίς το πρωί με εκκλησιασμό στην εκκλησία του ιδρύματος, την Ζωοδόχο Πηγή, την μάνα Παναγία. Ποιά άλλη αγκαλιά θα μπορούσε να χωρέσει τόσους πονεμένους ανθρώπους, να παρηγορήσει τόσες ψυχές; Η πρώτη επαφή με τον χώρο μόλις ξεκίνησε από το ναό. Έδω δεν υπάρχουν παντού καθίσματα όπως έχουμε συνηθίσει στους άλλους ναούς, θαρρείς και περιμένουμε όλοι την εκκλησία να πάμε να καθήσουμε, να ξεκουραστούμε. Έδώ υπάρχουν καθίσματα μόνο στη μία πλευρά, η άλλη είναι άδεια. Τώρα πια ξέρουμε γιατί. Αυτός ο χώρος είναι

για τους ανθρώπους που είναι καθηλωμένοι σε αναπηρικά αμαξίδια. Νέα παιδιά που αγαπήσανε την ταχύτητα και τις μηχανές περισσότερο από την ίδια τους την ζωή. Άνθρωποι με εγκεφαλικά και άλλες ασθένειες, όλοι ανήμποροι να κινηθούν χωρίς βοήθεια. Πίσω οι δικοί τους άνθρωποι έτοιμοι να προσφέρουν. Ήδη το στομάχι αρχίζει να σφίγγεται, ίσως και κάποιο δάκρυ να πέφτει στην άκρη του ματιού αρκετών. Πως να το αντιμετωπίσεις όλο αυτό χωρίς Θεό, χωρίς ελπίδα;

Σε λίγο ο εκκλησιασμός τελειώνει. Ακολουθεί μια δέηση ευχαριστίας για τον ιερέα και όλους εμάς που ήρθαμε εδώ, από τον ιερέα του ναού τον πατέρα Δημήτριο. Μας ευχαρίστησε για την υποχρέωσή μας... να είμαστε εδώ και όχι στον ψεύτικο κόσμο της στολισμένης βιτρίνας των ημερών.

Ξεκινάμε την επίσκεψή μας στους θαλάμους των ασθενών. Κατευθυνόμαστε σε ένα διώροφο κτίριο, ακριβώς απέναντι από το ναό, μουντό και κουρασμένο. Περνάμε ένα μικρό πάρκο με λίγο πράσινο, λίγη ελπίδα. Μπροστά τα παιδιά, η ψυχή αυτής της προσφοράς αγάπης, τα μουσικά όργανα, οι καλλιφωνοί, όλοι. Ο Άγιος Βασίλης ήλθε και πάλι γι' αυτούς τους ανθρώπους, φορτωμένος δώρα για όλους. Ήρθε με τη στολή του με ένα μικρό παιδί, την Αννούλα, έναν μικρό άγγελο, μια ζωντανή μαρτυρία ελπίδας, την Αννούλα όλων μας.

Η παρουσία μας αμέσως γίνεται γνωστή. Στεκόμαστε στο σαλόνι του δεύτερου ορόφου. Γύρω μας μερικά καθίσματα, κάποια μηχανήματα που χρησιμοποιούν οι ασθενείς για τις ασκήσεις τους και ένα εικοκοστάσι. Αρχίζουμε να τραγουδάμε τα κάλαντα. Η παρέα μας όλο και περισσότερο μεγαλώνει. Όποιος έρχεται τραγουδάει κι αυτός μαζί μας. Ασθενείς, άνθρωποι του προσωπικού, συνοδοί. Δύσκολες στιγμές πολλά δάκρυα. Στα μάτια των ασθενών, στα μάτια των δικών τους, στα μάτια όλων μας.

Κάποιοι δεν μπορούν να μετακινηθούν. Πηγαίνουμε προς τους θαλάμους. Ο πόνος περίσσευε παντού, μαζί και ο χριστουγεννιάτικος στολισμός να τους θυμίζει τις μέρες που έρχονται. Η παρέα μας μεγάλη. Εγώ άλλοτε πίσω, παίρνοντας τον απόηχο του πόνου, μπαίνοντας δειλά σε κάθε δωμάτιο όταν πια έφευγαν οι

περισσότεροι μην αντέχοντας τις δύσκολες εικόνες και άλλοτε μπροστά να δω πρόσωπα, αντιδράσεις, τα πρώτα δάκρυα.

Κάθε χρόνο και διαφορετικές ιστορίες. Πέρυσι ο Σωτήρης, ένα παλληκαράκι είκοσι χρονών, με όμορφα γαλάζια μάτια. Ένα ατύχημα των είχε καθηλώσει στο κρεβάτι. Μακάρι να έχει γυρίσει στο σπίτι του, στην οικογένειά του, στους ανθρώπους του, στη ζωή που του ανήκει.

Ένα ζευγάρι ηλικιωμένων, μια γιαγιά που κράταγε το χέρι του πονεμένου παππού και μόλις πρόβαλλε η κομπανία μας στην πόρτα του στολισμένου δωμάτιού τους γύρισε τρυφερά και του είπε: δεν σου είπα ότι θα έρθουν... Πως να τους ξεχάσεις. Ξαναήρθαμε αλλά δεν θέλω να σας δω πάλι εδώ.

Είδαμε στο οικοτροφείο ανθρώπους ξεχασμένους από όλους, που το ίδρυμα είχε γίνει πια το σπίτι τους. Για κάποιους δεν μάθαμε ποτέ το ονομά τους, δεν θα ξεχάσουμε όμως ποτέ το βλέμμα τους. Μην με ξεχνάς. Αυτό το βλέμμα, πάντα ίδιο σε άσπρα πρόσωπα, σε μαύρα πρόσωπα, να καθρεφτίζει την ανάγκη της ψυχής.

Αυτούς τους ανθρώπους τους συναντήσαμε και φέτος, εκεί στο «σπίτι» τους. Είδαμε πάλι την Ασημίνα, τον Ιωσήφ, την Μαρία. Μας περίμεναν όπως και πέρυσι όπως ίσως και του χρόνου...

Φέτος στους θαλάμους των ασθενών ζήσαμε διαφορετικές ιστορίες, συναντήσαμε άλλα πρόσωπα όλοι όμως με έναν κοινό παρονομαστή, τον πόνο. Είδαμε και έναν άνθρωπο που είχαμε δει και πέρυσι. Τριακόσιες εξήντα μέρες μετά η ίδια εικόνα, δεν είχε αλλάξει τίποτα για κείνον. Η σκέψη μας είναι μαζί του.

Είδαμε την Ελεωνόρα. Έκανε μια επέμβαση κι από τότε δεν μπορεί να περπατήσει. Λάθος των γιατρών. Δεν ξέρει αν θα περπατήσει, ελπίζει. Δεν είπε πολλά μόνο έκλαιγε. Είπαμε τα κάλαντα στην Ισμήνη μια νέα γυναίκα με σκλήρυνση καταπλάκας. »Σε ένα χρόνο θα κυκλοφορήσει ένα φάρμακο που έχει δώσει πολύ καλά αποτελέσματα σε πειραματικό στάδιο» μας είπε γεμάτη χαρά. Μακάρι να πάνε όλα καλά για εκείνη. Προσπαθεί να τραγουδήσει μαζί μας αλλά οι λυγμοί πνίγουν την φωνή της.

Συναντήσαμε την Μυρσίνη και το Γιώργο. Μια μαυροφορεμένη γυναίκα που από την πρώτη στιγμή που μπήκαμε στο θάλαμο μέχρι την ώρα που φύγαμε τα μάτια της συνεχώς έτρεχαν δάκρυα και εκείνη με ένα μαντήλι συνεχώς να τα σκουπίζει. Δίπλα της στο κρεβάτι ο Γιώργος, ο άνδρας της, ένα πρόσωπο καθαρό, γεμάτο καρτερικότητα να την κοιτάζει.

Πιο δίπλα η Κατερίνα, μια μεγάλη γυναίκα με άσπρα μαλλιά. Κάθε φορά που

αναφερόταν το όνομα της Παναγίας στα κάλαντα έκανε με ευλάβεια το σταυρό της. Δεν έχει κανέναν στον κόσμο. Ένας άνθρωπος μόνος, αυτή και η πίστη της.

Απέναντι ο Γιώργος από την Εύβοια. Επειδή δεν ξέραμε κάποια τοπικά κάλαντα της περιοχής του, άκουσε τα κάλαντα της Θράκης, «αφού είναι κοντά» όπως είπε χαριτολογώντας ο παππούλης. Είδαμε τον Θεόδωρο ένα γελαστό πρόσωπο με πλούσια άσπρη γενειάδα, έτοιμος συνάδελφος ιερέας. Το χιούμορ του παππούλη έκανε πολλές φορές την βαριά ατμόσφαιρα των θαλάμων πιο ανάλαφρη, κάνοντας τους ανθρώπους να ξεφεύγουν λίγο από τις σκέψεις τους.

Σε έναν θάλαμο το βλέμμα μου στάθηκε σε μια μάνα , την μάνα του Δημήτρη. Ανέκφραστο πρόσωπο, χωρίς αισθήματα εξωτερικά, πόσα άραγε να την βαραίνουν μέσα της; Δίπλα της ο Δημήτρης, ένα παιδί γύρω στα εικοσιπέντε που έπνιγε τα δάκρυα του, κάποια όμως του ξέφευγαν και προσπαθούσε να τα σκουπίσει. Δεν μάθαμε την ιστορία του είδαμε μόνο το σταυρό του.

Δεν θα ξεχάσω την Melany, μια Ιλανδέζα-ελληνίδα. Μόνο τα εξωτερικά χαρακτηριστικά της πρόδιδαν την καταγωγή της. Εκείνη νοιώθει Ελληνίδα, ζει στην Ελλάδα εικοσιοχτώ χρόνια, έχει δύο παιδιά και ένα εγγόνι. Είναι εδώ γιατί έχει σκλήρυνση κατά πλάκας. «Είμαι καλά» μου είπε, «πηγαίνω πολύ καλά». Ψύχραιμος άνθρωπος, με φυσική ευγένεια. Την αποχαιρετάμε και ένα δάκρυ κυλάει από την άκρη του ματιού της. Να είσαι καλά Melany. Εσυ δικαιούσαι να μιλάς γιατί είσαι μέσα στη φωτιά και αγωνίζεσαι.

Πήγαμε και σε άλλους θαλάμους. Είδαμε κι άλλους ασθενείς. Κάποιων μάθαμε τα ονόματά τους, κάποιων άλλων δεν θα τα μάθουμε ποτέ. Όπως μιας γυναίκας που της ευχηθήκαμε να γίνει καλά και να φύγει. Η απάντησή της αποστομοτική, «να πάω που». Κανείς άραγε για αυτόν τον άνθρωπο

Η επίσκεψη κράτησε μέχρι αργά το μεσημέρι. Τα λόγια του παππούλη λίγο πριν φύγουμε, βρήκαν και πάλι το στόχο τους, την ψυχή και την καρδιά μας. «Στα πρόσωπα αυτών των ανθρώπων των ανήμπορων, των ελάχιστων, να βλέπουμε τον ίδιο το Χριστό. Βοηθώντας αυτούς, είναι σαν να βοηθάμε Εκείνον.»

Καλά Χριστούγεννα, αληθινά Χριστούγεννα σε όλους.